

Informatie Kunstwerk

Titel: Zonnepijl en Vizier

Wijk:	Woensel-Zuid
Toponiem:	Marconilaan, rotonde Marconilaan / Kronehoefstraat / Boschdijk
Kunstenaar:	Piet (Petrus Alphonsius Maria) Slegers (1923 - 2016)
Materiaal:	RVS
Jaar van plaatsing:	1986

Omschrijving

Omgevingsvormgeving. 1986 - 1989. Uitgevoerd door Gebr. Slegers Duiven. Opmerking: Na een meervoudige schetsopdracht aan de kunstenaars Pim van der Maas uit Voorburg, Lon Pennock uit Rotterdam en Piet Slegers uit Velp bij Arnhem is de definitieve opdracht verstrekt aan laatstgenoemde.

In het kader van het zogenaamde 'Spreidingsplan voor beeldende elementen in Eindhoven' worden in de periode 1982-1989 vier kunstprojecten gerealiseerd. Drie van de vier opdrachten gaan naar kunstenaars uit de regio. De volgende kunstwerken worden in dit kader gerealiseerd: Vijf poorten van Theo Coenen voor het plantsoen aan de Donizettilaan, Danseres van Antoinette Briët op het Gelderlandplein (inmiddels verplaatst naar het Burghplein) en een beeld (zonder titel) van Elli van Pelt voor het plantsoen aan de Vigliuslaan. De grote opdracht voor een kunstobject op de rotonde Boschdijk- Kronehoefstraat staat open voor kunstenaars uit het gehele land. Het 'beeldende kunst element' moet een krachtige, sobere maar heldere vorm krijgen. Het element moet, met een sterk verticale werking, uisteken boven de kruinen van de bomen in de directe omgeving en van beide zijden van de rotonde en de Boschdijk zichtbaar zijn. Aan de oproep geven 168 beeldende kunstenaars gehoor; drie van hen krijgen opdracht tot het maken van een schetsontwerp. Het ontwerp van Piet Slegers wordt gekozen. Hij plaatst zijn beeld, Zonnepijl, op de middenberm van de Kronehoefstraat. Van begin af aan betreft hij echter ook de rotonde bij zijn ontwerp. Hij noemt zijn gecombineerde ontwerp 'Zonneproject met lichtbaak'. De roestvast stalen Zonnepijl heeft een hoogte van 24 m. Aanvankelijk is het beeld minder hoog, maar, na in een proefopstelling de werking van het beeld op de omgeving getest te hebben, besluit Piet Slegers zijn ontwerp alsnog met 6 meter te verlengen, waardoor het beeld ook in een betere verhouding komt te staan met de spits van de Sint-Petruskerk op de achtergrond.

Het beeld heeft een heldere vorm met oprijzende en neerdalende vlakken, die, afhankelijk van de stand van de zon, steeds wisselend belicht worden. In

beide gepolijste vlakken wordt het zonlicht weerspiegeld, waardoor het beeld als een lichtflits uit de aarde omhoog lijkt te rijzen of in de aarde lijkt te staan: natuurlijk licht in vorm uitgekristalliseerd. In 1989 worden zijn ideeën voor de rotonde gerealiseerd. De lege ruimte van de rotonde krijgt oplopende verschuivende driehoeken, opgevuld met aarde en gras met oplopende wanden van roestvast staal. Vanaf het westen gezien worden 'rotonde' en zonnepijl, als het ware gezien door een vizier, tot één geheel. De symmetrie creëert een evenwichtig rustpunt in het verder door het drukke stadsgewoel overspoelde plein. Het geheel is een herkenningspunt in een uitgroeiende stad. Voor de kunstenaar symboliseert de zonnepijl de wisselwerking tussen hemel, met zonlicht en ruimte, en aarde. Aanvankelijk maakt Piet Slegers naturalistisch werk in brons. Als jong beeldhouwer betrokken bij de internationale Sonsbeek-tentoonstellingen, maakt hij mee hoe het beeld de sokkel verlaat en vrij in de ruimte staat in relatie met natuur en architectuur. Hij ontdekt nieuwe materialen als kunststof, aluminium en roestvast staal en vooral in de jaren zeventig en tachtig ontwikkelt zijn werk zich tot een eigen abstract idioom. Zijn beelden worden geconstrueerd en uitgevoerd door zijn zoons Michel en Guido.

